

Haar plichtsgevoel veroorloofde haar niet dikwijls een concert bij te wonen en toch kon ze intens luisteren, aandachtig verdiept zijn, als men haar iets vertelde.

Een collectant trof haar eens aan boven bij het orgel in de Lutherse kerk, waar het koortje gezongen had. Daar zat ze volkomen ontspannen, recht de kerk inkijkende geheel verdiept in het orgelspel!

Het zanguurtje in de vrouwengevangenis werd door de directrice het lichtpunt van de week genoemd. Het leek vreemd om met deze gestraften liedjes van bloemen, lente en zon te zingen, maar mevrouw Grimberg kon dat en de brieven die ze ontving getuigden van de zegen die ze bracht.

Mevrouw Grimberg had een sterk sociaal gevoel, respect voor mens en natuur en een grote liefde voor ons land en volk. Zij wist het zingen tot expressie te maken. Het eenvoudige lied van een eenzame oude moeder leerde ze zo te zingen, dat het een schilderij werd. Het blijde „'t lente bloesemt op de landen" hebben duizenden gezongen en gedanst. Zij wist mensen en kinderen te ontspannen en toch te leiden. Bijzonder deskundig, didaktisch behield zij altijd de touwtjes in handen.

Op het kerkhof waren honderden aanwezig, gedurende de toespraken die door luidsprekers buiten gehoord konden worden, was het een heel uur stil. Het was ook onze mevrouw Grimberg, de meest populaire vrouw die Rotterdam zo veel vreugde gegeven heeft.

Toen haar lievelingslied „Mijn schild ende betrouwen zijt Gij, O God, mijn Heer" gezongen werd, begreep men, dat dit de bron was waaruit zij had geleefd.